

Külm front

Kell oli juisut üle kesköö, kui Sahara ärkas
 klaasikivina peale. Ta siitas taas valgust, et
 toimuvat selgemat pilti saada. Tänavapoolses
 aknas laiatas nur auk ning põrand oli
 kildel täis. Ta hakkas julgenud järjekordseks
 tänavajõnglaste rumaluseks pidama ta nägi
 rohuväädiga kokku köidetud kivi, millele oli
 juurd lisatud nur kammeliht. Sahara mõistes,
 kust selline leht pärit võib olla ning hakkas
 kahtlema. Targem oluks asi sinapaika jätta,
 kuid seda ei andnud rahu. Juba mõne hetke
 pärast oli ta kakkisest aknast välja pug-
 nud ning mööda puutüve alla roninud ainsaks
 kaitseks taskulamp. Tee Suure Tammeni ei
 olnud pikk ning mõne aja pärast leidis ta
 ennast metsavaravast. Tuul oli jõudu juurde
 saanud ja peale taskulambi kumaxid õrna
 valgust ka tähed. Sahara neelas hirmu
 alla ning radis sammud roliku kaseaanud
 metsaraja poole. Kõrged, tihedad puuladvad
 varesid nüüda ka tähtede helgi ja metsast
 hakkasid kostma õised öökullitüübid ning
 kurjakuulutavad varesse kraakatusid.
 Ta tõmbas hõlmad tugevamini koomale.
 Kui ta sihtpunkti jõudis oli metsa varesed
 raske vaikus nagu oleks üngmets ise au-
 kartust tunnistanud. Tamme juures ei
 märganud ta ühtegi elavat linge, ärevuses
 hüüdis ta metsa, teadmata isegi keda.
 Järsku kuulis ta seljatagant hämaruses
 lohisevaid samme. Sahara kiljatas. Ka
 vanake paistis kohkunud. Põgusa tutu-
 mise kaigus nimetas vanake ennast muru-

